

JOHN 20:8

ALMÁBAN A FÉRFI BESZÉLT neki a diplomájáról, a posztdoktorijáról, a kutatóösztöndíjáról. Pusztán háttérzajnak szánta, nem fogyasztásra.

Mintha csak zsolozsmázna; mintha még a szája is tudná, csupán üres darálás, elég felmondani. Dilworth fiúgimi. Otago. Auckland. A tengerentúli évek a Hadtestnél. (A lány kedvelte ezt a szót: szépen és zsírosan csengett.) Majd még egy év külföldön, ahová az ösztöndíja szól, és ahol megismerte azokat, akik nyélbe ütik a dolgokat. A különleges beadvány az új-zélandi kormányhoz és az Ázsiai-Óceániai Környezetvédelmi Szervezethez, amelyet ő javasolt, majd visszatért a Greytown melletti telepre. Mind remek bulinak tartottuk, mesélte.

Azt mondta: csak meg akartunk menteni. Olyan beteg voltál.

Azt mondta: hárman voltunk kezdetben, én, A. és M. Nem mint-ha nem telt volna nagyobb stábra; egyszerűen nem akadt más rajtunk kívül a feladatra. M. az orvosi részért felelt, A. a glicerin-6 szakértője volt. Bárhol két kézzel kaptak volna utána, mégis velem maradt... hála az égnek, mivel remekül bánt a részvényesekkel. Szinte mindent én intéztem, de azok az értekezletek kikészítettek. Mindig is utálni fogom az értekezleteket. C.-t a szerződés felügyelőbizottsága állította ránk, tudod, „fékek és ellensúlyok”, „pénz beszél, kutya ugat” stb., és tessék, mi lett belőle, egy év sem telt el, és a nő már a mi oldalunkon állt...

Azt mondta: Meg kell értened, egészen az utolsó évig hittünk benne, hogy végigcsinálják a dolgot. *Tudtuk*, hogy beválhat a terv. A Mark-R hűtőtartályok simán elegendő helyet biztosítottak tizenegymilliárd embernek. Sikerült ledolgoznunk személyenként öt órára az eljárást, csak egy gyakorlott, négyfős gárda kellett hozzá. Elég volt bármilyen orvosi végzettség és pár hetes tanfolyam, szóval a munkaerő nem jelentett

gondot, ha *máris* hozzálátunk. Rendben, a szülészeti rész még gyenge lábon állt, de majdnem megvoltunk vele, és a pakolás primán haladt. Persze szekáltak a határidőkkel, és szekáltak a pénz miatt, de hát mikor nem szekáltak a pénz miatt? Az volt az alapszabályunk, ha rajtunk múlik, senkit sem hagyunk hátra.

Azt mondta: még akkor is azzal szédítettek, amikor már építették a többi hajót, hogy semmi az egész, a Kuiper állomáshoz szánják őket, hogy segítsék a teljes kitelepítést. Benne volt az IAF, a Páneurópai Űrprogram áldását adta rá, mindenki csuda rendes volt velünk. Még kölcsön is adtuk nekik G.-t, amikor tudni akartak pár dolgot a burkolatról. M. azt hajtogatta, nem tetszik neki a dolog, átverést szimatolt, és tudod, mit feleltem neki? Tudod, mit mondtam? Azt mondtam, *ne hagyd, hogy az idegeidre menjen a dolog!* meg azt mondtam, *ne legyél paranoiás!* Baszki, a szemébe néztem, és azt mondtam, *csak így juthatunk ki, és tudod, hogy amint fél tucat trilliárdos észbe kap, rögtön húznak oda, ahol oxigén van.* Ezt hajtogattam neki. *Húznak oda, ahol az oxigén van. A gazdagok dobbantanak.*

Azt mondta: amikor felhívtak, és közölték, hogy a hibernálóprogramnak vége, M. rám nézett, és csak annyit mondott: *Már dobbantanak is, John.*

Álmában a tengerparton ültek. A férfi tüzet rakott nyirkos uszadék fából. A füst fekete foltot hagyott a sátorponyva tetején, a fejük fölött. Még tartott a hamueső. Rosszul voltak tőle, de már nem sokáig. Egyetlen fájdalmuk sem tartott már sokáig.

Álmában a lány egy kupac hús mellé volt ültetve, amelyet a férfi szelgetelt fel, főleg combot, ha netán megéheznek, ami ritkán történt, és mindig egyszerre. Ilyenkor egymás mellett tömték a fejüket, amíg bele nem fájdukt a hasuk. A tengerből ittak, mint a kutyák.

Rövid szünet után a férfi azt kérdezte: tudod, mi a legrosszabb? M. sírva fakadt. Azután A. is – zokogtak mindketten: egy nő és egy férfi, átölelve egymást. Olyan kurvára féltek. Én meg ott álltam, és szart se tehettem. Hiába minden tudásom, hiába minden munkám, rohadtul nem segíthettem.

Hosszú időre elhallgatott. A tenger nyaldosta a homokot. A hullámok halványan derengtek, noha napfénynek nyomát sem látták, vaskos sárga felhő borult rájuk.

A lány nógatta: és akkor mit csináltál?

A férfi azt mondta: rohadtul semmit, mi mást.

A lány azt kérdezte: mikor jön az a rész, amikor bántottál?

A férfi azt mondta: nemsokára. Sor kerül rá.

A lány azt mondta: Még mindig szeretlek.

És álmában a férfi megdörzsölte a homlokát a hüvelykujjával, majd annyit mondott:

– Mindig ezzel jössz, Harrowhark.

ELSŐ NAP

KI AZ A NONA? – PAPRIKA NYITVA
TARTJA A SZEMÉT – A VÁROSNAK
SZAR NAPJA VAN – NONA ESTI MESÉT
KAP – ÖT NAP, ÉS KINYÍLIK A SÍR

1

MÁR VÉGÉRE JÁRT az év, amelyben senki sem járt különösebben a fejében, amikor gondviselője megnyomott egy gombot a magnón, és azt mondta: – Kezdheted.

Szorosan behunyta a szemét, majd olajozottan hadarni kezdett:

– A festett arc felettem van. A víz biztonságos, azt hiszem, lefekszem. Valami meglök. A víz átzúdul a fejem fölött, a számba megy. Fel az orromig.

– Nem fáj?

– Nem.

– Hogy érzed magad?

– Tetszik. Szeretem a vizet. Szeretem a kezét.

– *Kinek* a kezét?

– Valami megölel... talán a saját kezem.

A ceruza hegye megcsikordult a papíron.

– Mi van az arccal?

– Az arc a képről. – Egy rajz, amelyet neki csináltak, egy titkos fiókban lapul bezárva, ahová az izgi dolgokat dugják előle, mint mondjuk a cigit vagy a hamis igazolványokat, meg az összes suskát, amivel állítólag úgysem lehet fizetni, mert nem törvényes pénznem. A ceruza engedelmesen szántotta a fehér lapot. Alig tudta megállni, hogy kinyissa a szemét, és ránézzen a szemben ülő nőre, így aztán azzal szórakozott, hogy maga elé képzelte: kemény, napbarnított kéz a jegyzetfüzetten, egy fej hajol fölé, frufruja feltűzve várja a hajvágás napját. Lelki szemeivel úgyis jobban látta, mivel ma sem kapcsolták fel az elemes asztali lámpát.

– Mit írsz? – kérdezte tőle, mert a ceruza még mindig sercegett. Többnyire csupa érdekeset jegyzett fel róla, de akadtak uncsi leírások is, például arról, milyen képet vág a beszámoló közben, például 0:24 – *mosoly*.

– Mellékes apróságokat. Folytasd csak, későn keltél.

– Nem állítanád át az ébresztőt? Már simán átalszom ezt a „Jó reggelt! Jó reggelt” cuccot.

– Rendben. Vagy inkább a képedbe nyomok egy vizes szivacsot. Na, erőlted az agyad.

Erőltette az agyát.

– A karok szorosan rám fonódnak. Biztos, hogy a lány karjai.

– Ismered?

– Talán. Nem tudom.

– De honnan veszed, hogy lány?

– Nem tudom.

– Mi történik azután?

– Nem tudom.

Hosszú szünet.

– Van még valami?

– Nincs. Ennyi volt, vége. Sajnálom, Camilla.

– Semmi gond.

Camilla Hect egy éles és ellentmondást nem tűrő plasztikkattanással leállította a felvételt. Ez volt a végszó – vagy inkább indítólövés. A szabály úgy szólt, feküdjön mozdulatlanul, és koncentráljon teljes erőből attól a pillanattól, hogy elindítják a felvételt, addig, amíg leállítják. Mihelyt a gombot kinyomták, a pizsama lerepült róla; a Cam íróasztalához erősített apró zseblámpa halványan pislákoló fényénél ledobta éjjeli ruháit, és magára kapta a nappaliakat szinte egyvégtében, amihez minimum egy cirkuszi gumiember ügyessége kellett. Mialatt két kézzel lecibálta magáról az alvós pólót, lábfejevel lehúzta a nadrágját, még hozzá egyetlen mozdulattal, amelyet Camilla csak *hasmenéses gilisztának* hívott.

Cseppet sem zavarta, hogy hasmenéses gilisztának nézik. Boldog volt, hogy végre egyedül is át tud öltözni. A régi csúf időkben még ahhoz is segítség kellett, hogy magára húzza az alvós pólóját, mert könnyen

belegabalyodott félúton, és máris tűzforró lett, begözölve a klausztrofóbiától. Létfontosságú volt, hogy ne kapja fel a vizet. Eddigi élete során kétszer csapott hisztit, és vérciki lett volna megfejelni egy harmadikkal. Egy ideig elbabrált a mellényével, majd simán magára kapta az UV-s homokruhát, még a csuklópántokkal is elsőre boldogult, pedig azok tök macerások, és ha elszúrja az ember, állhat be a kádba, hogy lehámozza magáról a cuccot a sárga porzuhatagban. A vászondzseki a fura zsinóros gombokkal már meg se kottyant neki. Amikor végzett, Cam csak annyit mondott: – Oké, gyors voltál – mire a rászakadt dicséret súlyától hanyatt dobtá magát az ágyon.

– A nyújtásokkal kezdem – jelentette ki sietve, még mielőtt mást parancsolnának rá. Felemelte a lábát, míg a lábfeje egyenesen a plafonra szegeződött, azután ahogy tanították, körözni kezdett a bokájával, lábujjaival körberajzolva a mérszen virító vízfoltokat. A nyirkos tél már véget ért, de a sarokban sötétlő fekete dohtócsa még nem száradt ki. Többször is megjegyezte, hogy beszélni kéne a háziúrral, de a válaszokból azt szűrte le, ha csak *megetalálná* a háziurat, már azért aranyérem járna.

Mivel Camilla sem beleegyező, sem elutasító választ nem adott, némi nyomatékkal hozzátette: – Csupa *görcs* ma a *lábam* – abban a makacs reményben, hogy Cam legott a markába kapja a bokáját, és megjárhatja egy kicsit: addig tekergetné, míg végül a térde már a mellkasához érne, és a térdinak olyan feszesre nyúlnának, mintha mindjárt elpattannának. A világ legjobb dolga volt. Ha pedig kivételes mázlija lenne, a végén Camilla megmasszírozná a vádliját, amely folyton sajgott a járástól, vagy netán a hátát, bár arra főként a torna után került sor. Sajnos Camilla elmerült a körmölésben, és nem harapott rá a csalira, hiába billegtetta a lábujjait az orra előtt. Pedig még rá is duplázott: – *Micsoda* görcsök, te jószagú úristen! – egy fokkal hangosabban.

Cam csak annyit mondott, fel sem nézve:

– Járd ki.

– De hát tökre begörcsölt. Szerintem rá se tudnék állni.

– Akkor ma nem mész iskolába.

Tudta, mikor kell feladni.

– Jól van, pattanok.

Hogy bebizonyítsa, *tényleg* pattan, begörbítette a hátát, és talpra ugrott, szinte nem is használva hozzá a kezét: hetek óta gyakorolta, és legnagyobb öröme épp csak egy kicsit billent meg, amikor felegyenesedett. De Camilla csak ledorongolta:

– Ne feszítsd túl az izmaid – majd hozzátette: – Inkább keresd meg Pyrrhát, és segíts a reggelinél.

– Okés. Mondjuk már tuti végzett, annyit vacakoltunk. Talán még a kaja is kihűlt – tette hozzá reménytől felcsillanó szemmel.

Camilla felnézett a füzetéből, kritikus pillantást vetve a szénaboglyára a feje tetején, amelyen nem sokat javított az ugrálás és nyújtózkodás.

– Szólj neki, hogy hozza rendbe a hajadat. Nekem még beszélnem kell...

– De jó! Mérfélt az időt?

– Van saját időmérőm.

– Cam, ez gázosan hangzik, senki se hívja időmérőnek, azt mondják: *óra*.

– Kösz az infót. Ne próbáld megúszni a reggelit.

Fondorlatosan újabb kibúvót talált.

– Legalább leírnád neki, hogy *Szeretlek, Palamedes*, lécci, a nevemben? Elég csak annyi: *Szeretlek, Palamedes, Nona*.

Camilla Hect szemrebbenés nélkül megtette, bár Nona csak remélhette, hogy *tényleg* ezt írta. Hiába követte a kacsaringózó ceruzát a papír mellé guggolva, egyetlen szót sem tudott kibetűzni. Valójában egyetlen betűt sem ismert egyetlen valaha látott ábécéből sem, amit rajta kívül mindenki felettébb érdekesnek talált. Szerencsére Camben vakon meg lehet bízni. Amikor a ceruza minden jel szerint végére ért az üzenetnek, Nona odahajolt hozzá, és azt mondta:

– Köszönöm. Téged is szeretlek, Camilla. – Majd: – Tudod már, ki vagyok?

– Akit vár a reggelije – felelte Camilla.

Ám amint Nona felállt, a nő megfordult, és rávillantotta egyik ritka és rövid mosolyát, amely olyan volt, akár egy futó napsugár az autópá-

lyán száguldó kocsik üvegén. Cam mostanában elvétve mosolygott, így aztán Nona rögtön tudta, pompás nap elé néz.

A konyhában sem volt világosabb. Halvány, kékes fény szivárgott át a függöny résein. Az egyik ócska platni narancsszínben izzott, bár nagyrészt eltakarta a házban élő másik felnőtt. Pár lakással arrébb egy kisbaba bömbölt szokásos reggeli dührohámában, ezért Nona lábujjhegyen surrant az asztalhoz, hogy ne fokozza a lármát. Az alattuk lakók rühellték a hangos mászkálást – Pyrrha szerint kapcsolatban álltak a milíciával, szóval butaság lett volna magukra haragítani őket –, főleg mert folyton másnaposak voltak. Bezzeg a *feleltük* lakók sosem vették le a cipőt a lakásban, szóval panaszra nekik is bőven lett volna okuk. De mivel ott meg egy zсарu volt a családfő, Pyrrha szerint *velük* is szőrméntén kell bánni. Két bűz közé szorultak, mondogatta előszeretettel. Úgy tűnt, Pyrrha mindenkiről tud mindent az égvilágon.

– Végeztél? A legjobbkor – mondta, hátra sem nézve.

Egy flakon olajspray-t tartott a kezében, egyenesen a serpenyőre szegezve, amelyben valami fakó, habos lötytyöt kavargatott egy fakanállal. Csak egy pizsamanadrágot és necctrikót viselt, inget nem, a platni narancsos izzásában fényesen virítottak a sebhelyek inas karján. Másik kezével vakon kotorászott a reggeli teríték után a konyhaszekrényben, így aztán Nona odalépett, elővette a kenyérkosarat, és pakolni kezdte a tányérokat.

– Az palacsintatészta? – érdeklődött.

– Inkább tálakat. Rántotta lesz – felelte Pyrrha.

Nona orrát ilyen közlelről már facsarta az olajszag, mialatt lelkesen figyelte Pyrrhát, aki megforgatott egy villát valami nagy bögrényi, durva mustársárga kotyvalékban – mintha egy radioaktív látató lett volna a sötétben –, majd az egészet a serpenyőbe öntötte. A trutyi sercegni kezdett, menten sárga csipkeszegélyt hagyva a forró teflonszélén. Nona kicserélte a tányérokat két öblös, csorba tálra, majd Pyrrha azt kérdezte:

– Ti nem tanultok a suliban matekot?

– Ne már, Pyrrha, ez túl forró. Nem ehetnék valami hideget?

– Dehogynem. Várd meg, amíg kihűl.

– Pfuj, nem így értettem.

– A tojás kötelező fogás, kölyök. Álmodni mi volt?

– Semmi különös – felelte Nona, és kelleetlenül levett még egy müzlis tálat. – Igazán álmodhatnék néha valami mást is. *Te* szoktál álmodni, Pyrrha?

– Naná. Múlt éjjel azt álmodtam, hogy jelentést kell tennem, de nem volt rajtam nadrág, és kilógott a valagam – közölte Pyrrha, miközben a rémsárga trutyimót darabokra szaggatta a fakanál fejével. Megvárta, míg Nona felbuggyanó derűje alábbhagy, majd komoran hozzátette: – Kicsit se volt vicces, gyermekem. Tudtam, hogy addig nincs baj, amíg eltakarja a pódium, de gőzöm se volt, mihez kezdjek, ha majd vissza kell ülnöm. Azon kívül, hogy szénné égek.

– Most ez komoly, vagy csak hülyítesz? – kérdezte Nona, amint a jókedv hullám átcsapott rajta.

– Halál komoly. De felőlem behúzhatod egy újabb *seggpóénnak*.

Nona lelkesen felpattant az asztaltól, és odalépett a falra ragasztott, nagy, barna papírhoz; elővett egy ceruzát, és megvárta Pyrrha utasítását:

– Eggyel feljebb, egyet balra, most jó lesz – majd húzott egy vaskos rovátkát.

Megszámolta a jeleket, és kijelentette:

– Ez már a hetedik a hónapban. Nem szép tőled, hogy még rá is játszol. Palamedes szerint eltorzítod az adatokat.

– Sosem tudtam megállni, hogy a csajok kedvére tegyek – mondta Pyrrha. Elzárta a tűzhelyet, és a rántotta egy részét beleborította Nona táljába, majd visszatette a serpenyőt a platnira, és egy konyharuhát terített rá, hogy melegen tartsa. Megtörölve a kezét rászólt Nonára: – Egyél. Addig megfésülöm a hajad.

– Köszönöm – mondta Nona, hálásan a figyelmességért. – Cam szólt, hogy kérjelek meg. Befonod kettőbe?

– Ahogy a hölgy óhajtja.

– Akkor kaphatnék egy nagyot, és két kicsit a két oldalra?

– Naná, ha van rá időnk.

– Nem lazulnak meg olyan könnyen, mint egy hosszúba fonva. – Azután Nona hozzátette egy futó őszinteségi rohamban: – És folyton rágom a végét. Szeretnék megszabadulni a kísértéstől.

– Akárcsak mindnyájan. Nekem se kéne a cigis fiókra tapadnom, csak kínzom magam.

– Ne gyere ezzel a passzív dohányzás dologgal – fújtt riadót rögtön Nona, de rájött, hogy szenya volt. – A cigi árt neked, én pedig szeretlek, Pyrrha.

– Hadd lássam – mondta Pyrrha, a táljában váró tojásra bökve.

Mialatt Nona nekilátott, Pyrrha kurta, heves rántásokkal kifésülte a bozontját, szétterítve a selymes, hollófekete függönnyt a lány vállán. Már majdnem a háta közepéig ért, lágy és vízfinom volt: minden negyedik hajvágó napon levágták, csak azért nem mindegyiken, mert annyi macerát jelentett, és a hosszú hajon úgyszólván kevésbé látszik, ha nő, legalábbis Camilla szerint. Cam és Pyrrha egyaránt kénytelen volt rövid haját hordani, Nona szívből irigyelte őket. Cam mélybarna haja éles vonalban véget ért az állánál, finoman simogatva az arcát; Pyrrha fején pedig – már amennyiben nem volt résen – cserépvörös sapka virult, amely úgy festett, mint a nedves agyag egy alapozóárokban. Pyrrha egyébként is olyan színekben pompázott, akár egy építkezés: égetett okkerek, poros márgabarnák, rozsdavörösek. Nyers, inas, egy tömbből faragott volt, míg Camilla nyúlánk, kecses és árnyékból öntött. Nona mindkettőjüket gyönyörű szépnek látta.

Amikor Camilla belépett, Pyrrha az első varkocs végénél járt, Nona pedig kis híján a rántotta *rágásánál*, amit már csak egy nyögvenyelős lépés választott el a rántottaevéstől.

– Tojás? – kérdezte Cam elkeseredve. – Még mindig nem találtunk új fehérjeforrást? – tette hozzá, amiből rögtön kiderült, hogy mégsem Camilla.

Legkönnyebben a szemekből lehetett megmondani, ki mikor ki. Palamedes hűvös, lágy szeme ordasbarna volt, akár a csupasz föld a téli reggeleken, amikor Nona még gyerekcipőben járt; míg Camilla kristálytiszta szürke szeme nem a szokványos felhős-jeges volt, inkább mesébe

illő jégszínű. Nona a szoba túlvégéről meg tudta különböztetni őket, nem kis büszkeségére, hiszen a testük hajszálra egyezett. De a tartásuk eltért: Camilla képtelen volt egy helyben maradni, jobb híján egyik térdéről másikra helyezte a súlyát vagy a bütykeit ropogtatta, bezegg Palamedes úgy feszített, mintha a „piros lámpa”játékban egyenesen ránézne a hunyó. A „piros lámpázás” mostanában irtó népszerű volt a barátai között, és Nona a legjobb akart lenni benne.

– A húsnak megint szezonja van a feketepiacon – mondta Pyrrha, mialatt hozzáfogott a második varkocshoz. Palamedes szemcsés, fekete neszkávét kanalazott a bögréikbe. – Kávét, Nona? – kérdezte a férfi szórakozottan, noha mindig ugyanazt a választ kapta: – Nem, köszönöm. – Palamedes szeretett választást kínálni, még meg is várta a „nem, köszönöm”-öt, mielőtt kétszer forró vizet töltött a porra. Tej nem volt hozzá, megint kifogytak a tasakokból. Az egyik bögrét letette Pyrrha keze ügyébe (a nő épp előredőlt egy hajtűért a pulthoz), a másikat megtartotta magának. Ültek és pálltak a füledt konyhában, a finom, keserű kávéillat Nona orrába gomolygott. Pyrrha folytatta: – Persze lutri az egész. Amit a hentes félretesz, legfeljebb tíz százalékban felsál, a többi porc és belsőség.

– Melyik rész a felsál? – kíváncsiskodott Nona.

– A tápláló rész – felelte Palamedes.

– Az a rész, ami álmomban kilógott – tette hozzá Pyrrha.

Nona rögtön lecsapott rá, felugrott a rántotta mellől, és behúzott még egy rovátkát a papírra. Palamedes szeme megakadt a táblán, és felhorkant:

– Te jó ég, egy nap kettő? Hogy is lehet a leghalványabb kételyünk? Felejtsük el a húst, nyilván csak tréfáltam. Akkor se lenne pénzünk felsálra, ha kemény pornót írnék főállásban.

– Bár megpróbálnád – mondta Pyrrha. – Ezek a nikotintapaszkok kikészítenek.

– Ha ez arról szól, hogy büntudatom legyen, köszönöm, de lepatant rólam – jelentette ki Palamedes. – Cam teste templom. És megtiltotta, hogy ócska erotikus ponyvákra pazaroljam az életem. Nagyon

nem szeretné, hogy végső ajándékunk a világegyetemnek néhány esti mese legyen olyanokról, akik habos tortákat nyomnak szét az alfelükkel. Aprópó, Pyrrha... lenne egy perced? Múlt éjjel túl későn jöttél meg, nem tudtunk beszélni.

– Túlóráztunk, azért – mondta Pyrrha. – A rohadt fúrók félóránként leállnak, hogy fedezékbe bújjunk.

Nona érezte, hogy a hajtű az utolsó varkocsát is a feje búbjára tűzi, majd egy kérges tenyér lelapogatja a fonatokat.

– Ürítsd ki azt a tálát, Nona – szólta rá Pyrrha, és felkapta a kávé bögréjét, mialatt Palamedes szedett magának némi rántottát. Majd visszavonultak a hálószobába a reggelijükkel, és bezárták maguk mögött az ajtót.

Amint Nona magára maradt, szemügyre vette a tojását. A színe a szokásos sárga volt, a bors apró fekete pöttyeivel. Megengedték, hogy annyit öntsön rá a híg, csípős szószból, amennyit akar, de nem az ízzel volt baja. Fontolóra vette a résnyire nyitott ablakot a függöny mögött; legalább egy kiskanálnyi kifért volna rajta; elvégre Pyrrha azt mondta, ürítse ki a tálát. De Palamedes szerint már tökéletesen boldog az elvonatkoztatással, szóval nem bújhat a szó szerinti értelmezés mögé. Megint mustrálni kezdte a rántottát. Kompromisszum gyanánt háromkanálnyit a szájába lapátolt, majd hangtalanul a bezárt ajtóhoz sétált. Felesleges szadizás lett volna elvárni tőle, hogy egyen is, és *ne* is hallgatózzon.

– ...ideje tanácskozni a határidőről – mondta Pyrrha.

– Ha korábban szükségük van a lányra, a szükség nagy úr lehet. Egy évet adtak nekünk...

Mindketten messzebb mentek az ajtótól, jócskán megnehezítve a dolgát.

– ...ármit a te he... – mondta Palamedes Camilla hangja mélyéről.

– ...ünk pár fickót átfésülni a B helyszínt... esetleg holnapra toljuk...

– ...ígér a C telep: tudjuk, hogy övék az épület...

– ...lőbb a biztonságos helyek. Minél közelebb vagyunk a laktanyához... lebuknánk, hogy átkutat...

A vita tovább folyt, de úgy elhalkult, hogy Nona egy szót sem tudott kivenni a monoton duruzsolásból. Némán állt, szájában a rántottával, és olyan erősen az ajtóra nyomta a fülét, ahogy csak merete, méltó jutalmul elcsípve kerek másfél mondatot Palamedestől.

– ...bármikor bekebelezhatték volna a laktanyát. De várnak vele, csak tudnám, miért.

– Tudod te azt – mormogta Pyrrha válaszul. – Abban a pillanatban, ahogy bevonulnak oda és kizavarják az utolsó nyomorultakat, akik a patkányokon és nyugtatókon marakodnak, lőttek a tárgyalásoknak. A Sereg elpusztul, mert ez az ostromlottak sorsa... előbb-utóbb.

– Akkor itt az utolsó esélyünk, hogy közbelépünk. Add ki a *parancsot*, Parancsnok.

Pyrrha jól hallhatóan csámcsogott.

– Arról már leszoktam, amióta elpatkoltam, Palamedes. Egyébként is csak tiszteletbeli rang volt. És annyi itt a parancsnok, mint a szemét, ha arra van szükségem.

– Pyrrha – mondta a férfi –, szerinted miért vonulnak vissza? Miért hátrál meg az Éden Vére, amikor sosem voltak még ilyen jó lapjaik? Miért menekülnek, ha egyszer a józan ész, a stratégia és minden előérzet is azt súgja nekik, hogy ez a legjobb pillanat ringbe szállni? Annyi időt szántál rá, és olyan mélységig belelépsz, mint senki más... erre most azt mondod, hogy egy *árva tipped* sincs?

– Ne légy ilyen szemérmes, mondd csak ki – csattant fel Pyrrha, szokásos mély, lezser, kissé rekedtes hangjában némi éllel, amelyet Nona nem tudott hova tenni. Talán jobban értette volna, ha látja közben Pyrrha arcát. – Miután annyi időt lehúztam egy ágyban az ellenséggel, még mindig üres kézzel jövök meg, igaz? Az Éden Vére olyan ház, amely rengeteg szobából áll. Én pedig csak az egyikbe tettem be a lábam. *Tip-pem* persze van, egy nagy kalappal.

– Akkor avass be *végre* minket...

Fémes pendülés a műanyaggon szakította félbe, olyan volt, mintha rántottát kanalaznának ki egy tálból.

– Nem, amíg ekkora a kockázata, hogy kivallatnak kettőtöket.

– Egyikünk sem kedveli, ha gyerekként kezelik.

– Gyerekként? Úgy kezellek benneteket, mint a Hatodik Ház főfoglárát és lovagját, akiket nem képeztek ki a túlélésre az Éden Vére kínkamráiban – mondta Pyrrha. – Ne hidd, hogy azért, mert Camilla visz a nyakában, csak neki jut a bot szaros vége. Gőzöd sincs, milyen egy édenita vallatás, és sajnos nincs öt évünk, hogy kitanítsalak rá.

– Pyrrha, ne gyere azzal, hogy mi mindent nincs időd megtanítani, *csak taníts*. Gyorsan tanulunk.

Egy tisztán hallható szürcsölés volt a válasz. Pyrrha mindig hangosan ivott. Azt mondta, sehogy sem tud hozzászokni a fogaihoz.

– Pár trükköt mutathatnék neked. De kéne a nekromantám, hogy Camillát is taníthassam.

– Miért?

– Mert téged arra kell megtanítani, hogyan legyél a javunkra. Camból viszont gyilkost kell faragni. – Rövid szünet után Pyrrha lassan folytatta: – Vagy pedig fogadd el az első ajánlatomat, ami sok problémádtól megszabadítana...

Mivel Palamedes Camilla hangja mélyéről beszélt, nehezebben lehetett érteni.

– Csodás ajánlat volt, Pyrrha, és nagyjából fabatkát sem ér. Kár lenne visszavonni erőinket egy felderítő hadműveletre. Az Éden Vére mindenképp ellenünk fordulna, akár a saját terepünkön. Ésszel kell harcolnunk.

– Ha ésszel akarsz harcolni, a felderítésre kéne koncentrálnod, nem a laktanyára. Semmit sem segít Camillán. Pokoli dühös, még nálad is dühösebb, és nem mész semmire az égésszel.

– Köszönöm, hogy felvilágosítasz a saját lovagomról – mondta udvariasan Palamedes. – Nagyra értékelem.

Kurta kacaj horkant.

– De fagyos lett valaki... Elég öreg vagyok már ahhoz, hogy ne akarjak sértő lenni, Palamedes, szóval bocsáss meg a kioktatásért, és ugorjunk. Kimondom nyíltan: felejtsd el a laktanyát, és ne akarj hősködni az embereknek. Az a csata már elveszett.

– Elveszett? Még mindig legalább kétszáz ember lapul a...

– ...erős jóindulattal...

– Ha csak *kettő* lenne, akkor is belevágnék. Rohadt dolog így meghalni, Házak ide vagy oda. Ráadásul ha véget ér... jön a vízözön.

– De némi levegőhöz jutnánk. Kifakadna a kelés.

– Ezt te sem hiheted.

– Tényleg nem. Első vér lesz – mondta Pyrrha, majd a kávéjába szűröcsölt. – Tudom, hogy megy ez. Hallanod kellett volna a bontóbrigádod tegnap. Ezek a fickók alig várják a leszámolást, alig várják a Házakat. Van, aki azt mondta, vége lesz az egésznek, amint az utolsó barakkot is megtisztították, és van, aki tárt karokkal fogadná a Sereget, ha nem üres kézzel jönnek, és leszámolnak a bandákkal. A brigádomban egyik fele bármikor kinyírná a másikat, csak ürügyre várnak. Ez lesz abból, ha egy rakás menekültet húsz különböző bolygóról bezúfolsz valahová, és azt hiszed, majd a közös fenyegetés összekovácsolja őket... Az a spiné mindig elkövette ezt a hibát, már húsz éve megmondtam neki. Rövid távon szépen beválhat, de jövőt is mutatnod kell nekik, különben nem tartanak össze. Palamedes, mi is ebbe a hibába estünk. Vagy a laktanyát, *vagy* a népedet választod... vagy egyiket sem. Nem akarhatod egyszerre mindkettőt, mint valami fafej, aki elvárja, hogy az univerzum igazodjon hozzá.

– Pyrrha, ez vészesen úgy hangzik, mintha feladnánk.

– Tényleg? De hát *tudod*, hogy én kész vagyok feladni. Ez egy kurva kupleráj. Szívem szerint biztonságban elvinném Nonát ebből a világból, ha végre elfogadnád a szomorú igazságot.

– *Nincs mód* elmenni ebből a világból...

– Hajónak hívják...

– Ha dugdosol egy úrhajót a farzsebedben, kérlek, oszd meg velünk

– Palamedes kissé felemelte a hangját. – Félretéve a *hogyan* kérdését, mégis *hová* mennénk? Mihez kezdenénk?

– Bárhová és bármihez – felelte Pyrrha. – Tízezer éve kivontak a forgalomból... Nagyjából akármit kipróbálnék.

A rövid hallgatást újabb szűröcsölés követte. Amikor Palamedes megtörte a csendet, a hangja komoran csengett.

– Ez így hamis alternatíva, és ezt te is tudod. Mindnyájan egyetlen, többszintes tűzhelyzetben vagyunk. Hárommillió ember kucorog egy thanergia-kisbolygón több millió kilométerre tőlünk. Csak ebben a városban kilencmillió ember...

– Akik a legmerészebb túlzással sem a *te néped*...

– *Kilencmillióan* vannak, Pyrrha, annyian, mint a Hetedik és a Nyolcadik együttes népessége. Hárommillió, plusz kilencmillió, plusz tizenhat. Nem hagyhatunk ennyi embert a sorsára.

– Te nagyban gondolkodsz. De mások nem. Mondjuk az Éden Vére. Vagy én – jelentette ki Pyrrha. – Ha döntenem kellene hármunk és az a tizenkét- plusz tizenhatmillió között, szemrebbenés nélkül magunkra szavaznék. A falnak beszélek? Az ÉV *hozza meg* ezt a döntést, Palamedes... Kín és Szenvedésnek annyi. Az Ébresztők és a Ktésziphón Raj nem tud megvédeni minket. Merv Rajának van elég mersze, ami *kiutat* jelenthet innen. Per pillanat a Reménylők rángatják a drótokat... és jól ismerjük a Hiú Remény-féle vezetőket. Az efféle alakok rögtön feltűnnek, ha az emberek olyan vezérre van szükségük, akinek semmi se drága. Tisztogatás felé tartunk, Sextus. Az Éden Vérével van dolgunk, és ők *mindent* leszarnak.

– Sosem hittem, hogy kényesek a leszarásban.

– El sem hinnéd. Ide hallgass. Sosem volt dolgod még az édenitákkal, de úgy a sűrűjéből. *Ez* az Éden Vére a létezése első percétől kockára tesz mindent, hogy egy nappal tovább éljen... és már nem is érdekel igazán, mi hajtja őket. Tudod, miért? Gideon halott, szóval én is szarok mindenre. Kivéve, hogy mentsük a bőrünket.

– Nem hiszek neked.

– Rosszul teszed. Ismerek egy kicsi, de nem túl lepattant holdat. Dús termőföldje és tiszta levegője van. Gideon sokat gondolt rá, hogy elszel el oda. Érték a gazdálkodáshoz... Megtaníthatlak téged, Camet és Nonát. Megtaníthatlak várni. Ahhoz pláne érték. Szóval amint szerválok egy hajót, odaviszem a bandát.

Ismét zörgés hallatszott, de rögtön egy ébresztőhang követte, tompán bűgött, mintha egy zsebből jönne. Palamedes egy szót dörögött az orra alatt, amelyről Nona tudta, hogy káromkodás. Majd felcsattant:

– Lejárt az időm.

– Ehhez aztán értesz. Meglógni a kínos társalgásokból. – Majd szinte azonnal, halkabban hozzátette: – Elnézést, rossz vicc volt, Főfoglár. Mindig elfelejtem, hogy nem szoktál hozzá az ilyesmihez.

– Sosem fogok. Te is tudod. Figyelj, elkésel a munkából, Nona pedig az iskolából.

Pyrrha halkabbra fogta a hangját, ezért Nona csak annyit hallott: – ...od, hogy elmenjen...

– Azt akarom, hogy a lehető legnyugodtabb maradjon. Nem tudnál behúzni a B telepnél?

– Estére végzek velem, még ha egyedül kell is megcsinálnom. Ne aggódj.

Nona az utolsó sárga csomókra nézett a tájában, majd némán a szájába kanalazta a maradék felét, arra számítva, hogy ha egészben lenyeli, talán nem érzi az ízét, és nem akad a torkán. Egy árva hangot sem ejtett, de Camilla – rögtön hallatszott, hogy Camilla visszatért – kiszólt a szobából:

– Mióta hallgatózol, Nona?

– Jó hangosak voltatok, szóval kábé az elejétől – felelte Nona tele szájjal.

– Akkor ajánlom, hogy egy falatot se hagyj a rántottádból – jegyezte meg Pyrrha.

Camilla megállt a konyhapultnál, és gépiesen betolta a maradék reggelijét, mialatt Nona kibontott egy víztisztító tablettát a mosogatónak használt vödör szürkés kotyvalékához. Pyrrha egy tükröt állított az asztalra, és megborotválkozott. Nona imádta a borotvaszappan tiszta, szúrós szagát, és lelkesen figyelte a nőt, ahogy szakavatottan lekaparja a sötét rozsdabarna borostát a képéről és a szája környékéről, apró vörös pöttyöket hagyva maga után. Amikor odanyúlt a frissen borotvált archoz, az apró sebek már épp beráncosodtak, és eltűntek. Cam megállt az ajtó melletti fogasoknál, csak annyit mondott: – Kalapok – mire Nona engedelmesen levette és kiosztotta a tökfödöket, majd jött még egy kör a maszkokkal. A kalapok ritka rondák voltak: karimájuk belső részéről egy szövetcsík lógott a tarkóra és két zsinég, amelyeket össze lehetett kötni az áll alatt. Nona gyakran ábrándozott arról, hogy elégeti

a sajátját, főleg mert semmi szüksége nem volt *se* kalapra, *se* maszkra. Pont ez volt a probléma, nem igaz? Nona nem is köhintett volna, még ha a szél egyenest a képébe fújja a füstöt, ahogy Pyrrha sem pirult volna más színre, mint saját hűvös mélybarnája. Camilla buzgón bogozgatta a hátsó fátylat a kalapján, így aztán Nona figyelme elkalandozhatott az ablak felé, ahol a fény izzón beszűrődött a szigszalag keskeny résein, és az ég átderengett a legdurvább szakadásokon.

A város felett régebben olyan sárga volt az égbolt, akár a sűrű vajkarabella. Mostanában már csak a horizont szélén őrizte meg ezt a színt, miközben a kékség úgy terjedt szét rajta, akár egy folt a szőnyegen; lassan a fényt is átfestette. Nona egy pillanatra lopva félrehúzta a függönyt, kikukucskált a szakadozott ragasztószalagok között, amelyek az orvlövészekről óvták, hogy egy pillantást vessen a külvilágra. A kék fény egyre erősödött. Camilla élesen rászólt – Nona! –, mire azonnal elengedte a függönyt.

A maszkjába bújt Pyrrha megtorpant az ajtó előtt, inas kezével a kilincsen.

- Ellenőrzés. Mi az e heti jelszó a szétszóródásra?
- Aljanép – mondta Camilla.
- És a „minden rendben”-re?
- Holtsúly – vágta rá Nona.
- Tökéletes. Hová rejtőzünk, ha az a rohadék az égen akár csak *vélhetően* végez a periszkópozással?
- Az aluljáró-alagút a halpiacnál – mondta Camilla.
- Az óvóhely a nagy autópályahíd alatt – mondta Nona.
- Tíz pont mindkettőtöknek. És mit csináltok, ha már ott vagytok?
- Elbújok, amíg odaérsz – felelte Nona, majd hozzátette, híven az igazsághoz: – És megmentek minden állatot a közelben, amelyik nem nagyobb egy doboznál, és inkább bundás, mint szőrös.
- Fél pont. Nincs állatmentés, akár bundás, akár szőrös, teszek rá. Cam?

Camilla végzett a kalapjával, és egy nagy fekete szemüveget illesztett az orrára, amelyet féltő gonddal óvott, habár kissé billegett rajta.

Palamedes és Camilla ridegnek és szenvtelennek tűnt tőle, de legalább, mint Palamedes rámutatott, segített a fantomvégtaggondján. Szemüveg nélkül örökösen igazgatna valamit, ami nincs az orrán. És Nona úgy sejtette, Camilla titkon bírja azt a vackot.

Miután a szemüveg a helyére került, Cam megfontolta a kérdést.

– Harcolok.

– Nulla pont. Camilla, ha összeapsz egy Hírnökkel, neked lőttek.

– A te számításod szerint – mondta Camilla.

– Ezt mondják a tények. Hect...

– Ha Camilla harcolhat, én is vigyázhatok a környékbeli kutyikra

– mondta Nona határozottan. – Még a szőrösekre is.

Pyrrha néma fohással felnézett a plafonra. Mély sóhaja érdesen zörgött a maszk légszűrőjében.

– Régen én vezettem az egész Irodát – jelentette ki, csak úgy a levegőbe. – Most meg kénytelen vagyok hősködő fruskákkal és szőrös dögökkel bajlódni. Biztosan méltó büntetésnek tartaná. Istenem, öszszepisilné magát a nevetéstől... Indulás, kölykök. A fene akar hőségben mászkálni.